

Cingolani no ha fet prou mèrits

Stefano Maria Cingolani (Roma, 1956), doctor en filologia romànica per la Universitat La Sapienza de Roma, s'ha convertit en un dels més importants medievalistes catalans. Els seus estudis i interpretacions marquen un abans i un després. Es va fer conèixer amb un llibre brillant i molt enginyós, *Joan Roís de Corella: la importància de dir-se honest* (1998), premi Joan Fuster. *Historiografia, propaganda i comunicació al segle XIII: Bernat Desclot i les dues redaccions de la seva crònica* (IEC, 2006) és una obra única d'alta erudició, de gairebé 800 pàgines. Publica a les més prestigioses editorials: la seva edició crítica de *Lo Somni* de Bernat Metge es troba a "Els Nostres Clàssics" de Barcino; Quaderns Crema li ha publicat *El somni d'una cultura*, un assaig sobre *Lo Somni*; l'editorial Base, especialitzada en història, *La memòria dels reis. Les quatre grans cròniques*; i Edicions 62, una biografia de Jaume I, *Jaume I, història i mite d'un rei*. La Viquipèdia coneix la seva existència. *Enciclopedia.cat*, no.

Un diari setmanal

Lolita Bosch (*La família del meu pare*, Editorial Empúries), diu que Narcís Monturiol "va publicar el primer diari comunista d'Espanya: *La Fraternidad*". Era un setmanari.

Es deia Sempronio i prou

Segons l'índex del llibre *Periodisme? Permetin!* (Símbol Editors), Sempronio, a diferència de Tísner i Gaziol, no és un pseudònim.

Violència excessiva

Segons el DIEC, a la frase "l'empresonaren perquè pertanyia a una facció contrària al Govern" s'ha d'entendre que l'empresonat volia fer una acció violenta, perquè l'exemple il·lustra l'accepció de *facció* referent al "grup de persones unides per a una acció política violenta". El DIEC2 manté l'exemple.

El llibre pòstum de Benet sobre Peiró es completa amb el procés condemnatori al doctor Joan Peset

Quan el Primer de Maig del 1941 Joan Peiró (Sants, Barcelona, 1887 - Paterna 1942), secretari general de la CNT i ministre d'Indústria de la Segona República, entrà a la presó Model de València, el doctor Joan Peset i Alexandre (Godella, 1886-Paterna, 1941) hi era pres i condemnat a mort: fou afusellat, al cementiri de Paterna –com Peiró, el juliol del 1942–, el dia 24 següent. Això ho recorda Josep Benet (Cervera, 1920 - Barcelona 2008), al seu llibre pòstum, *Joan Peiró, afusellat*, publicat per Edicions 62. I ho recorda a l'apèndix perquè l'apèndix és dedicat a transcriure el procés judicial contra el rector de la Universitat de València.

El fill del doctor Peset, Joan Peset Llorca, declarava a EL TEMPS el juny del 2006 que Marco Merenciano, que té un carrer dedicat a València, havia signat la denúncia contra el pare. En efecte, Francisco Marco Merenciano, de Lliria, va ser un dels tres signants de la denúncia presentada el juliol del 36 per la delegació de sanitat de la Falange de València davant la Brigada d'Investigació Social. Els altres dos, Ángel Moreu González-Pola, natural d'Oviedo, i Antonio Ortega Tena, de València, també eren metges. El denunciat era acusat de ser diputat del Front Popular i responsable dels assassinats comesos a València i a Castelló de la Plana, durant la guerra. Traspassa la denúncia a la jurisdicció militar, el 20 d'agost s'obrí el procediment sumaríssim d'urgència pel delictes de "rebelión militar".

La denúncia més llarga i adversa presentada davant del jutjat contra Peset va ser la de Marco Merenciano. Però les dels altres dos no es van quedar gaire enrere. Més metges, que havien estat citats pels tres primers, van ser requerits com a testimonis. També hi hagué testimonis favorables al doctor Peset. Alguns ho van fer voluntàriament, i declararen que l'encausat havia fet diverses gestions per salvar gent de dretes detinguda durant la guerra. Al doctor Peset l'acusaven de no haver evitat la mort dels familiars del doctor

Joan Peset, rector de la Universitat de València, va ser afusellat el 1941. El seu procés surt ara a la llum.

López Ibor i del jove Antoni Pallares Machí, fill del metge Vicent Pallarés Iranzo. Una part important de testimonis favorables formaven part del plec de documents lliurat per la muller de Peset, Anna Llorca Cubells, documents que demostraven la conducta humanitària i l'auxili als perseguits portat a terme pel seu marit. Alguns van comparèixer davant del jutge militar per ratificar l'escrit.

La sentència de mort es va fonamentar en la seva activitat política. En concret, que quedava demostrat que estava compenetrat amb el govern marxista. Sobre la manca d'ajut a persones perseguïdes, el jutge diu que no està acreditat, si bé se sap que en més d'un cas va afavorir persones "afectas" a l'Espanya nacional. I sobre els dos casos concrets, el jutge l'acusa de certa passivitat.

En trobar la documentació del procés, Benet pensà incloure'l en el títol: *Joan Peiró i Joan Peset, afusellats*, esperant d'ampliar-ne el contingut. Però va morir-se abans de poder-ho fer i el curador del text, Josep Poca Gaya, va pensar que seria del tot injustificable donar a tots dos el mateix tractament en el conjunt de l'obra.

Lluís Bonada